Κυριακὴ πρό τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. γ΄, 13-17)
10 Σεπτεμβρίου 2006

Ὁ Χριστὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὄργανο κρίσεως καὶ κατακρίσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὄργανο σωτηρίας καὶ λυτρώσεως. Ὁ λόγος ἄλλωστε τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἀναφέρει μὲ ἔμφαση στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο πώς «ὁ Θεὸς δὲν ἀπέστειλε τὸν Υἱόν Του, τὸν Χριστό, γιὰ νὰ κατακρίνει καὶ καταδικάσει τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁλόκληρος ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ».

Ἄρα, ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ τέλεια καὶ ἀληθινὴ ἀγάπη Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τόσο δὲ τέλεια καὶ ἀληθινή, ὥστε δὲν δίστασε οὔτε τὸν μονογενῆ Υἱό Του νὰ θυσιάσει γι᾽ αὐτούς.

Ἐτούτη ἡ μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη Θεϊκὴ προσφορὰ καταγράφεται στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Νὰ τί λέγει ἀκριβῶς· «Ἔτσι ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσε στὴν ἁμαρτία, ὥστε παρέδωσε σὲ θάνατο τὸν μονάκριβο Υἱόν Του διὰ νὰ μὴ χαθεῖ σὲ αἰώνιο θάνατο καθένας ποὺ πιστεύει σ᾽ Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει ζωὴν αἰώνιο».

Ὥστε ὁ Θεὸς ἀγάπησε καὶ ἀγαπᾶ ὁλόκληρο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὅλους αὐτοὺς ποὺ διατελοῦν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπεγνωσμένα διαβαίνουν τὸ βίο τους. Καὶ ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Θεός «ὁ ἀθάνατος, ὁ ἄναρχος, ἡ μεγαλωσύνη ἡ ἀπέραντος, αὐτοὺς ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὴ στάχτη, τοὺς γεμάτους ἀπὸ μύρια ἁμαρτήματα... αὐτοὺς ἀγάπησε».

Γι᾽ αὐτὸ, πρέπει νὰ τονιστεῖ πὼς ὁ Χριστιανισμός «δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὶς ἄλλες θρησκεῖες, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὴν ἀτομικὴ λύτρωση. Εἶναι ἡ μία καὶ μόνη θρησκεία, ποὺ ἀποβλέπει στὴν λύτρωση τοῦ κόσμου».

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἦρθε, γιὰ νὰ σηκώσει στοὺς δικούς Του ὤμους τὴν ἁμαρτία ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅπως ἀκριβῶς ὑπογραμμίζεται ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη. Εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ προφήτου Ἰωάννου, ὅταν βλέπει τὸν Χριστὸ νὰ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος του· «Νὰ λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ προφήτευσε ὁ Ἡσαΐας, ποὺ μᾶς ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς γιὰ νὰ θυσιαστεῖ ὡς ἀρνίο καὶ νὰ σηκώσει ὁλόκληρη τὴν ἁμαρτία καὶ ἐνοχὴ τοῦ κόσμου, ἐξάλειφοντάς την».

Συνεπῶς ὁ Χριστὸς ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ ὄργανο γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴ λύτρωσή

μας. Κι αὐτὸ τὸ σωτήριο ἔργο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πραγματώθηκε κατὰ τὴν πρώτη ἔλευση στὸν κόσμο τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἔτσι, ἡ πρώτη ἔλευσή Του ἦταν ἀκριβῶς, γιὰ νὰ διδάξει καὶ νὰ ἀποκαλύψει τὴ Βασιλεία Του· νὰ ἑτοιμάσει τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις γι᾽ αὐτὴ τὴ συμμετοχὴ καὶ νὰ συγχωρήσει τὰ λάθη καὶ τὰ παραπτώματα.

Ἡ δεύτερη ἔλευσή Του στὰ ἔσχατα τοῦ χρόνου, θὰ εἶναι ὄχι γιὰ τὴ διδαχὴ καὶ τὴν ἄφεση τῶν ἀνθρωπίνων ἀνομιῶν, μὰ γιὰ νὰ ἐξετάσει τὰ δικά μας πεπραγμένα. Νὰ ἐξετάσει ἐὰν ἐμεῖς ἐφαρμόσαμε τὸν λόγον Του, ἂν πράξαμε κατὰ πῶς Αὐτὸς μᾶς ἔδωσε τὶς ἐντολές Του.

Νὰ μὲ πόσο εὔγλωττο καὶ σαφῆ τρόπο περιγράφει τὸ θέμα αὐτὸ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Λέγει μεταξὺ ἄλλων· «δύο λοιπὸν εἶναι οἱ παρουσίες τοῦ Χριστοῦ· ἡ μιὰ ποὺ ἤδη ἔχει γίνει καὶ ἡ ἄλλη ποὺ εἶναι μελλούμενη. Ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ οἱ δύο. Ἡ μὲν πρώτη ἔγινε ὄχι γιὰ νὰ ἐξετάσει τὰ πεπραγμένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ συγχωρήσει. Ἡ δὲ δεύτερη θὰ γίνει ὄχι γιὰ νὰ συγχωρήσει τὰ πεπραγμένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ ἐξετάσει».

Γιατὶ ὁ Χριστὸς προσφέρει πρῶτα τὶς οὐράνιες δωρεές Του, προσφέρει τὴν σωτηρία στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὕστερα ἐξετάζει μὲ ἀκρίβεια τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ προσφορά Του αὐτὴ ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπ᾽ αὐτούς.

Μεταφέροντας δὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς λειτουργίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης περιγράφει στὴ συνάντησή Του μὲ τὴν ἁμαρτωλή γυναίκα τὰ ἀκόλουθα· Ὁ Χριστὸς κατ᾽ ἀρχὰς ἀποτρέπει τὸν λιθοβολισμό της μὲ τὸν λόγο Του ὁ ἀναμάρτητος ἂς ρίψει πρῶτος τὸν λίθο. Καὶ ἔφυγαν ὅλοι, γιατὶ κανένας τους δὲν ἦταν δίχως ἁμαρτήματα ἢ παραπτώματα. Καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς ἀπευθυνόμενος σ᾽ αὐτήν, τῆς λέγει «οὔτε ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἀναμάρτητος σὲ κατακρίνω. Πήγαινε καὶ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς μὴν ἁμαρτάνεις πλέον».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν ἦταν νἄρθει ὁ Χριστὸς ὡς δικαστής, κανένας μας δὲν θ᾽ ἀπέφευγε τὴ τιμωρία καὶ τὴν καταδίκη. Ἐπειδὴ ὅλοι μας ἔχουμε βαρύνει τὸ σακκίδιο ποὺ φέρουμε μὲ ἁμαρτωλὲς καὶ παράνομες πράξεις. Πολλὲς φορὲς κάνουμε λάθη καὶ ἔχουμε πέσει... Καὶ συνεχίζουμε...

Μὰ ὁ Χριστὸς θἄρθει γιὰ νὰ ἐξετάσει κατὰ πῶς ἐμεῖς κάναμε ἀποδεκτὴ τὴν προσφορά Του. Ἂν ἐργαστήκαμε ἐπάνω σ᾽ αὐτὴ καὶ τὴν πολλαπλασιάσαμε ἢ τὴν ἀφήσαμε ἀνενεργὸ καὶ ἀνεκμετάλλευτη. Πράξαμε δηλαδὴ τὰ διατεταγμένα,

σύμφωνα μὲ τὸν λόγο Του καὶ ἀπορίψαμε τὸ κακὸ καὶ ἁμαρτωλό;

Τότε, πόσο ὅμορφα καὶ ἐλπιδοφόρα ἀκούγονται τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, γράφοντας πρὸς τοὺς Ρωμαίους: «Πόσο ὡραῖα εἶναι τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ ἀναγγέλλουν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς εἰρήνης... τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ εὐαγγελίζονται τὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς εὐλογίες ποὺ μᾶς ἐξασφάλισε ὁ Λυτρωτής»!

Ἀρχιμ. Ν.Π.